юристом, це також може бути психолог, педагог, лікар; в) правосуддя провадиться за певною процедурою, у центрі якої є суддя та неповнолітній [Мельникова Е.].

Для ефективної діяльності ювенальної юстиції потрібно також створити сприятливі умови, про які більш докладно йдеться в проекті вищезазначеної Концепції. Це, зокрема: а) створення Національної державної програми, у якій будуть враховані основні компоненти ювенальної юстиції та міжнародний досвід; б) забезпечення організаційної, фінансової та матеріальної підтримки для впровадження ювенальної юстиції; в) створення міжвідомчої Координаційної ради з питань функціонування системи ювенальної юстиції для сприяння реалізації державної політики та координації дій у вирішенні питань, пов'язаних із профілактикою вчинення дітьми та підлітками правопорушень [3].

Отже, наявна в України тенденція розвитку системи ювенальної юстиції є дуже позитивним явищем для захисту прав та свобод неповнолітніх. Треба докладати якомога більше зусиль для її модернізації шляхом запозичення міжнародного досвіду та втілення в національній системі права існуючих міжнародних стандартів.

Список використаних джерел:

1. Крестовська Н. Міфи про ювенальну юстицію // Віче. 2010. № 15. URL: http://www.viche.info/journal/2126/

2. Нелін О. Проблеми становлення та розвитку ювенальної юстиції в Україні // Юридична Україна. 2013. № 10. С. 4-7.

3. Концепція створення та розвитку системи ювенальної юстиції в Україні. URL: http://www.scourt.gov.ua/clients/vs.nsf/0/69F43B16511091D2C325701A001DCD49

4. Мельникова Э.Б. Ювенальная юстиция: проблемы уголовного права, уголовного процесса и криминологии: учебн. пособие. Москва: Дело, 2001. 272 с.

Фомякова О.І.
курсант,
Інститут підготовки юридичних кадрів для СБ України,
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ПОВТОРНІСТЬ ЯК НАЙБІЛЬШ ДИСКУСІЙНА ФОРМА МНОЖИННОСТІ

Забезпечення законності у боротьбі зі злочинністю, насамперед, залежить від ефективного запобігання вчинення злочинів. Саме тому актуальним залишається дослідження проблеми повторності злочинів як явища. Негативний зміст якого характеризується підвищеним рівнем суспільної небезпечності. Дії осіб, які утворюють повторність є більш небезпечними ніж дії особи, яка вчинила одиничний злочин. У зв'язку з цим важливе значення мають питання вдосконалення як законодавчої так і правозастосовної практики, боротьби з вказаної формою злочинної діяльності [1, с. 145].

Видається,деякі питання, що стосуються тлумачення і застосування кримінально-правових положень цієї форми множинності потребують певного законодавчого уточнення. Зокрема,необхідність відмежування цієї форми множинності злочинів від такої кримінально-правової конструкції як повторність-сукупність та повторність-рецидив.Перетинання понять «повторність» і «сукупність», «повторність» та «рецидив» на сьогодні не знаходять деталізації у нормах кримінального права.

Відповідно в Узагальненні судової практики з питань кваліфікації повторності та сукупності злочинів (статті 32, 33, 35 Кримінального кодексу України) Верховного Суду України від 01.12.2008 року зазначено, що загалом труднощі,пов'язані зі застосуванням норм про повторність або сукупність злочинів, в практичній діяльності судів зустрічаються інколи. Необхідно зазначити, що реальна сукупність злочинів може збігатись лише з повторністю однорідних злочинів, в свою чергу,це знаходить своє відображення у конструкції повторність-сукупність. Тому в таких випадках вчинення двох або більше однорідних самостійних злочинів одночасно утворює і повторність, і сукупність.

І на практиці, нерідко суди кваліфікують вчинення повторних тотожних злочинів як сукупність злочинів. Так, Баранівський районний суд Житомирської області засудив Б. за те, що він у грудні 2003 р. в м. Баранівка таємно викрав зі стоянки велосипед вартістю 465 грн., що належав С. У вересні 2005 р. в с. Дубрівка Баранівського району Б. таємно проник у приміщення телятника приватного сільськогосподарського підприємства «Дубрівське» і викрав теля вартістю 630 грн. Пізніше, у вересні 2005 р., таким же чином викрав з цього ж телятника теля вартістю 840 грн. У жовтні 2005 р. за попередньою змовою з М. таким же чином викрав з цього ж телятника трьох телят загальною вартістю 1 тис. 295 грн. Як зазначено у вироку, «суд кваліфікує дії Б. за ч. 2 ст. 185 КК (2341-14), оскільки він таємно повторно викрав чуже майно, за ч. 3 ст. 185 КК, оскільки він повторно, за попередньою змовою групою осіб, з проникненням в приміщення викрав чуже майно». Наводячи цей прилад, апеляційний суд Житомирської області в узагальненні вказав, що в цій справі він вбачає реальну сукупність злочинів.Проте, визнання такої множинності, окрім повторності ще і сукупністю, на мою думку, суперечить самому визначенню сукупності. Так, сукупність – це вчинення особою двох або більше злочинів, передбачених різними статтями або різними частинами однієї статті Особливої частини Кримінального кодексу України, за жоден з яких її не було засуджено [2].

Отже, аби полегшити процедуру кваліфікації злочинів доцільно було б внести до Загальної частини Кримінального кодексу України певні зміни щодо законодавчого визначення кримінально-правових конструкцій повторність-сукупність. Така деталізація форм множинності злочинів, видається, унеможливлюватиме виникнення труднощів у розумінні вищезазначених понять у науці кримінального права.

Список використаних джерел:

1. Зінченко О.І. Множинність злочинів: поняття, види, призначення покарання : Монографія / Зінченко О.І., Тютюгін В.І. ; За заг. ред. Тютюгіна В.І. – Харків : «Фінм», 2008. – С. 145.

2. Інтернет ресурс: http://www.scourt.gov.ua

Шамшур С.С.
студентка,
Науковий керівник: **Дорош Л.В.**
кандидат юридичних наук, доцент,
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ЩОДО ПОРУШЕННЯ ПОРЯДКУ В'ЇЗДУ НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНУ ТЕРИТОРІЮ ТА ВИЇЗДУ З НЕЇ

Охорона державного кордону є важливою та невід'ємною складовою частиною загальнодержавної системи забезпечення національної безпеки України, її суверенітету і територіальної цілісності. Політичні події, що останнім часом мають місце в Україні та призвели до присутності на окремих територіях нашої держави військ Російської Федерації, а також політичного визнання фактичної втрати Україною державного контролю над цими територіями, обумовлює пошуки шляхів юридичного вирішення проблем забезпечення додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина.

Кримінальне право знаходиться в нерозривній взаємодії з різними галузями права. Найбільш тісно воно пов'язане з адміністративним правом, оскільки обидві галузі передбачають відповідальність за однаково сформульовані і схожі за своєю об'єктивною стороною протиправні делікти, які відрізняються один від одного тільки характером і розміром спричиненої шкоди. Тому питання про розмежування суміжних адміністративних проступків і кримінальних злочинів є одним з найактуальнішим для кримінально-правової науки і практики.

На сьогодні в державі прийнято низку нормативно-правових актів, якими визначається порядок в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї.

Статтею 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено, що тимчасово окупована територія України є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України [1].

У ст. 2 Конституції України зазначається, що суверенітет України поширюється на всю її територію, територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Отже, тимчасова окупація і є порушенням державного суверенітету, оскільки на тимчасово окупованій території, органи державної влади позбавлені можливості здійснювати свої повноваження.